

Οι Θέσεις της ΝΙΚΗΣ για τη Ρωμηοσύνη

Α) Τι είναι η Ρωμηοσύνη

Το όνομα «**Ρωμηοσύνη**» αναφέρεται στους πληθυσμούς που οι πρόγονοί τους ήταν κάτοικοι και πολίτες του κράτους που γενικά έχει επικρατήσει να χαρακτηρίζεται «**Βυζαντινή αυτοκρατορία**» ή «**Βυζάντιο**».

Ρωμηοσύνη είναι το σύνολο ή κάθε κομμάτι αυτών των πληθυσμών (τα μέλη των οποίων χαρακτηριζόμαστε «Ρωμηοί»), αλλά και **ο πολιτισμός που αναπτύξαμε** στο πέρασμα των αιώνων. Αυτά τα στοιχεία της πολιτισμικής μας ταυτότητας χαρακτηρίζονται «ρωμαίικα».

Την εποχή της Τουρκοκρατίας οι παραδοσιακοί Έλληνες λόγιοι ονόμαζαν τους υπόδουλους ορθοδόξους πληθυσμούς «Ρωμαίους», όχι Ρωμηούς, ενώ «Έλληνες» χαρακτήριζαν κατά βάσιν τους αρχαίους Έλληνες. Οι Τούρκοι μας ονόμαζαν «Ρουμ» (Ρωμαίους). Το υπόδουλο ορθόδοξο γένος ονομαζόταν από τους Τούρκους «Ρουμ Μιλέτ». **Το «Ρωμηός» είναι η λαϊκή μορφή του ονόματος «Ρωμαίος».**

Ρωμαίοι και Ρωμηοί ονομαζόμαστε επειδή **το ελεύθερο κράτος μας**, δηλαδή η αυτοκρατορία που εμείς ονομάζουμε «Βυζαντινή», ποτέ δεν ονομάστηκε έτσι μέχρι την κατάλυσή της από τους Τούρκους. Τους πρώτους αιώνες της, ονόμαζε τον εαυτό της «**Ρωμαϊκή αυτοκρατορία**» (όσο χρησιμοποιούσαν ως επίσημη γλώσσα τη λατινική, «Imperium Romanum»), ενώ τους τελευταίους αιώνες, που είχε μείνει μόνο η Ελλάδα και η Μικρά Ασία, ονομάστηκε «**Ρωμανία**» (εξ ου και το ποντιακό τραγούδι για την άλωση της Πόλης με το στίχο «*Η Ρωμανία κι αν πέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο*»).

Ο Ελληνισμός – παρά τις αντιρρήσεις εκείνων που θεωρούν πως οφείλουμε να στραφούμε αποκλειστικά προς τη Δύση – έχει βαθιά συνείδηση της ρωμαϊκής ταυτότητάς του. γι' αυτό και εκφράστηκε με έργα όπως η *Ρωμηοσύνη* του Γ. Ρίτσου, η *Πονεμένη Ρωμηοσύνη* του Φ. Κόντογλου κ.ά. **Η Ρωμηοσύνη είναι ο πολιτισμός μας**, που θεμελιώνεται στην πνευματική παράδοση και κληρονομιά της **Ορθοδοξίας** στην ιστορία της **αυτοκρατορίας της Ρωμανίας**. Έτσι, υπερβαίνει τόσο τα στενά όρια του ελλαδικού κράτους όσο και τα στενά όρια «αυτού του κόσμου», διότι, ενώ πατά γερά στη γη, στρέφεται προς τον ουρανό και την αιωνιότητα.

Τι αναζητά ο σύγχρονος κόσμος; Ειρήνη, αγάπη, ευημερία, ελευθερία, αυτοσεβασμό και αλληλοσεβασμό. Τα αιτήματα αυτά προϋποθέτουν υψηλές αξίες και πολιτική σοφία, εντιμότητα και σύνεση. Όλα τα παραπάνω τα αντλούμε όταν μελετήσουμε την ιστορία και την πνευματική παράδοση της Ρωμηοσύνης. Γι' αυτούς τους λόγους **η ΝΙΚΗ αυτοπροσδιορίζεται ως Κίνημα της Ρωμηοσύνης** και απορρίπτει τους δυτικούς (εντελώς ξένους προς τον πολιτισμό μας) πολιτικούς χαρακτηρισμούς «δεξιά» και «αριστερά». Η Ρωμηοσύνη **αγκαλιάζει όχι μόνον τους Έλληνες**, αλλά και τους Ορθοδόξους Ρωμηούς που βρίσκονται στην Αίγυπτο, την Παλαιστίνη, το Λίβανο, την Ιορδανία και τη Συρία, που ανήκαν στην αυτοκρατορία μας μέχρι τον 7ο αιώνα μ.Χ. (δηλαδή μέχρι την αραβική και στη συνέχεια την τουρκική κατάκτηση), **οι οποίοι διατηρούν την ορθόδοξη πίστη και τη ρωμαϊκή συνείδησή τους μέχρι και σήμερα**. Τα μεγάλα πνευματικά κέντρα της

Ρωμηοσύνης είναι το **Οικουμενικό Πατριαρχείο** στην Κωνσταντινούπολη και τα «Ελληνορθόδοξα» (δηλαδή Ρωμαίικα) **Πατριαρχεία Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων**. Ο αραβόφωνος κόσμος κυρίως μιλάει για «Ρουμ Ορτοντόξ» (Ρωμαίους Ορθοδόξους).

Προέκταση της Ρωμηοσύνης είναι **τα ορθόδοξα χριστιανικά έθνη της Χερσονήσου του Αίμου** («Βαλκανίων»), προπαντός Σέρβοι, Ρουμάνοι και Μαυροβούνιοι, στις χώρες των οποίων εξαπλώθηκε και μεγαλούργησε ο Ελληνισμός κατά τους αιώνες της Τουρκοκρατίας. Τη Ρωμηοσύνη όμως θα τη συναντήσουμε σε **ολόκληρη την έκταση της Χερσονήσου του Αίμου**, ακόμη και εκεί όπου με τους αιώνες επικαλύφθηκε από στρώσεις εθνικισμού και αλλόθρησκων επιρροών (παπισμού και Ισλάμ), όπως στην Αλβανία, στη Βουλγαρία και στα Σκόπια. Ακόμη και **στη σημερινή Τουρκία** όμως θα συναντήσουμε τη νοσταλγική ανάμνηση της Ρωμηοσύνης και τα ίχνη της στο υποσυνείδητο των εκατομμυρίων απογόνων ορθοδόξων χριστιανών, που εξισλαμίστηκαν (πραγματικά ή φαινομενικά) με την πάροδο των αιώνων και οι οποίοι, αργά αλλά σταθερά, φαίνεται ότι ανακαλύπτουν τις ρίζες τους. Ομοίως και στους **ελληνόφωνους πληθυσμούς της Νότιας Ιταλίας**, παρότι δυστυχώς αφομοιώθηκαν στη ρωμαιοκαθολική (παπική) πίστη.

Κέντρο και αιώνια πρωτεύουσα της Ρωμηοσύνης είναι η **Κωνσταντινούπολη**, με κορώνα το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ασχέτως από τα χέρια, τα οποία την κρατούν, και το κράτος στο οποίο ανήκει.

Μήτρα της Ρωμηοσύνης είναι **οι Άγιοι Τόποι** με τον Πανάγιο Τάφο και όλα τα ορθόδοξα Πανάγια Προσκυνήματα, ασχέτως από το κράτος, στο οποίο υπάγονται. Το υπέδαφος της Ρωμηοσύνης είναι η **Αθήνα**, με τη μεγάλη φιλοσοφική κληρονομιά της.

Τα δύο σημαντικότερα ιερά μνημεία της Ρωμηοσύνης είναι οι **ορθόδοξοι ιεροί ναοί της Αγίας του Θεού Σοφίας** στην Κωνσταντινούπολη και της **Αναστάσεως** στα Ιεροσόλυμα.

Τα **όρια της Ρωμηοσύνης, ως πολιτισμικού μεγέθους**, είναι τα όρια της Οικουμένης – όπου υπάρχει, έστω και λίγο, η ορθόδοξη χριστιανική πίστη και ο ελληνικός πολιτισμός, δηλαδή παντού.

Β) Η θέση της Ρωμηοσύνης στην πολιτική της ΝΙΚΗΣ

Η θέση της Ρωμηοσύνης στην πολιτική της ΝΙΚΗΣ συνίσταται:

- (α) στην αποδοχή των κοινωνικών και πολιτικών αρχών της Ρωμηοσύνης ως θεμελιωδών για την πολιτική φιλοσοφία της,
- (β) στο όραμα της συνεργασίας των ρωμαίικων πληθυσμών, λαών και κρατών, για ένα κοινό μέλλον βασισμένο στις συγκεκριμένες αρχές.

Οι **πολιτικές και κοινωνικές αρχές της Ρωμηοσύνης** είναι εκείνες που απορρέουν από τους τρεις πυλώνες της: την ελληνική πολιτική φιλοσοφία, το ρωμαϊκό δίκαιο και την ορθόδοξη πίστη. Ανάμεσά τους ξεχωρίζουν η δικαιοσύνη, η εντιμότητα, η ανιδιοτέλεια, η φιλοπατρία, η φιλανθρωπία, η γενναιότητα, η σύνεση και η ισορροπία αυστηρότητας και επιείκειας ανάλογα με την περίσταση.

Γ) Επιμέρους θέσεις της ΝΙΚΗΣ

α. Η καλλιέργεια της **ιστορικής γνώσης**, της **πολιτισμικής ταυτότητας** και του **αξιακού συστήματος** της Ρωμηοσύνης στον ελληνικό λαό και ιδιαίτερα στη νέα γενιά, μέσω της παιδείας και του πολιτισμού.

β. Η αποτίναξη των ιστορικών μύθων, τόσο «εθνικών» – όπως η απεμπόληση της ρωμαϊκής ταυτότητάς μας προς όφελος μιας στενής εθνοκεντρικότητας – όσο και αντεθνικών/εθνομηδενιστικών.

γ. Η αποκατάσταση των ταυτοτικών ονομάτων μας «Ρωμανία», «ρωμαίικος» κτλ, αντί των επικρατούντων τώρα «Βυζάντιο», «βυζαντινός» κτλ.

δ. Η γνωστοποίηση και μεταλαμπάδευση της ρωμαϊκής πολιτισμικής και πνευματικής κληρονομιάς στον δυτικό – τουλάχιστον – κόσμο. Συνεργασία για το ζήτημα αυτό με τις τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες και την Ιεραποστολή, καθώς και με μορφωτικά ιδρύματα του εξωτερικού.

ε. Επαφές και ανάπτυξη δεσμών με τους εκτός Ελλάδος ρωμαίικους πληθυσμούς, και φυσικά ανταπόκριση στις ανάγκες τους, όταν δοκιμάζονται και βασανίζονται.

στ. Σύνδεση και στήριξη προς τις εκτός Ελλάδος ελληνικές μειονότητες της Χερσονήσου του Αίμου, της Ουκρανίας, της Ν. Ιταλίας (ελληνόφωνους), προς τα πρεσβυγενή Πατριαρχεία (Οικουμενικό, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας, Ιεροσολύμων) και προς τις ιστορικές ελληνικές παροικίες όπου Γης.

ζ. Η συμβολή στην επανεύρεση του ρωμαίικου υπόβαθρου των σημερινών μικρασιατικών πληθυσμών ελληνορθόδοξης προέλευσης.

η. Η μεταφορά της πρωτεύουσας της Ελλάδας από την Αθήνα στη Θεσσαλονίκη.

Ως ελληνική κυβέρνηση, η ΝΙΚΗ οφείλει μελλοντικά:

- Προς τους μεν εκτός Ελλάδος αδελφούς μας Ρωμηούς να καλλιεργήσει δεσμούς (σύνδεση τόσο με την Ελλάδα όσο και μεταξύ τους),
- προς τον δε υπόλοιπο κόσμο να εξάγει τον πολιτισμό και την πνευματικότητα της Ρωμηοσύνης, όχι μόνο προς όφελος της Ελλάδος, αλλά και για να συμβάλει στην εξυγίανση του κόσμου.
- Προς τους βαρβάρους χρειάζεται άμυνα.
- Προς τον Τρίτο Κόσμο βοήθεια, όχι μόνον οικονομική, αλλά κυρίως με τη συμβολή στη δημιουργία υποδομών, για τη δική του αυτόνομη ανάπτυξη, στο ίδιο πνεύμα που το πράττει ήδη, κατά τις δυνάμεις της, η Ορθόδοξη Εκκλησία, μέσω της κοινωνικής πλευράς της Ιεραποστολής.

«...Ναι μεν ο Ρωμηός έχει απόλυτη πεποίθηση στην Ρωμηοσύνη του, αλλά ούτε φανατικός ούτε μισαλλόδοξος είναι και ούτε έχει καμία ξενοφοβία. Αντίθετα, αγαπά τους ξένους, όχι όμως με αφέλεια. Τούτο διότι γνωρίζει ότι ο Θεός αγαπά

όλους τους ανθρώπους και όλες τις φυλές και όλα τα έθνη χωρίς διάκριση και χωρίς προτίμηση.

...Γι' αυτό η Ρωμηοσύνη είναι αυτοπεποίθηση, ταπεινοφροσύνη και φιλότιμο και όχι κίβδηλος αυτοπεποίθηση, ιταμότητα και εγωισμός. Ο ηρωισμός της Ρωμηοσύνης είναι αληθινή και διαρκής κατάσταση του πνεύματος και όχι αγριότητα, βαρβαρότητα και αρπακτικότητα.

Οι μεγαλύτεροι ήρωες της Ρωμηοσύνης συγκαταλέγονται μεταξύ των αγίων. Η Ρωμηοσύνη διαφέρει από τους άλλους πολιτισμούς, γιατί έχει το ίδιο θεμέλιο για τον ηρωισμό της όπως και για την αγιωσύνη της, δηλαδή το ρωμαίικο φιλότιμο, το οποίο δεν υπάρχει στον ευρωπαϊκό πολιτισμό».

[π. Ιωάννης Ρωμανίδης](#)